

Briselē, 2017. gada 27. jūnijā
(OR. en)

10536/17

Starpiestāžu lieta:
2016/0376 (COD)

ENER 302
ENV 651
TRANS 300
ECOFIN 583
RECH 250
IA 118
CODEC 1144

DARBA REZULTĀTI

Sūtītājs:	Padomes Ģenerālsekretariāts
Saņēmējs:	delegācijas
Iepri. dok. Nr.:	10284/17 + COR 1 + ADD 1
K-jas dok. Nr.:	15091/16 ENER 413 ENV 754 TRANS 473 ECOFIN1149 RECH 340 IA 124 CODEC 1789 ADD 1 - 13
Temats:	Priekšlikums – EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA, ar ko groza Direktīvu 2012/27/ES par energoefektivitāti – darba rezultāti

Pielikumā pievienota vispārējā pieeja minētajam priekšlikumam, ko panāca Padome Transporta, telekomunikāciju un enerģētikas padomes 3554. sanāksmē (Enerģētika) 2017. gada 26. jūnijā.

Padomes sanāksmē HU, LV, PL, RO, SK un UK iebilda pret vispārējās pieejas tekstu, bet BG un SI atturējās. Komisija izteica vispārēju atrunu par tekstu.

Apsvērumus vēlāk piemēros materiālajiem noteikumiem.

Priekšlikums –

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA

ar ko groza Direktīvu 2012/27/ES par energoefektivitāti

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 194. panta 2. punktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ¹,

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ²,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru,

tā kā:

¹ OV C , , . lpp.

² OV C , , . lpp.

- (1) Energo pieprasījuma ierobežošana ir viens no 2015. gada 25. februārī pieņemtās Enerģētikas savienības stratēģijas pieciem darba virzieniem. Energoefektivitātes uzlabošana sniegs labumu videi, samazinās siltumnīcefekta gāzu emisijas, uzlabos enerģētisko drošību, proti, samazinās atkarību no enerģijas importa no valstīm ārpus Savienības, samazinās enerģijas izmaksas mājāsaimniecībām un uzņēmumiem, palīdzēs mazināt enerģētisko nabadzību un vairot darbavietas un kāpinās saimniecisko darbību visas tautsaimniecības mērogā. Tas atbilst saistībām, ko Savienība uzņēmusies gan Enerģētikas savienības satvarā, gan globālās klimata pārmaiņu apkarošanas kontekstā, kura ar 2015. gada decembra Parīzes nolīgumu iedibināta Apvienoto Nāciju Organizācijas Vispārējās konvencijas par klimata pārmaiņām Pušu konferencē.
- (2) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2012/27/ES ¹ ir viens no soļiem ceļā uz Enerģētikas savienību, un tā paredz, ka pret energoefektivitāti jāattiecas kā pret pilnvērtīgu energoresursu. Nosakot jaunus noteikumus attiecībā uz piedāvājuma pusi un citām politikas jomām, vajadzētu ievērot principu "energoefektivitāte pirmajā vietā". Komisijai vajadzētu nodrošināt, ka energoefektivitāte un pieprasījuma reakcija var konkurēt ar ražošanas jaudām ar vienlīdzīgiem nosacījumiem. Kad tiek pieņemti plānošanas vai finansēšanas lēmumi, kas skar energosistēmu, allaž jāņem vērā energoefektivitāte. Ja energoefektivitātes uzlabojumi ir izmaksu ziņā efektīvāki par līdzvērtīgiem piedāvājuma puses pasākumiem, jāizmanto tie. Tam vajadzētu palīdzēt izmantot daudzveidīgos ieguvumus, ko energoefektivitāte sniedz Eiropas sabiedrībai, īpaši iedzīvotājiem un uzņēmumiem.
- (3) Eiropadome 2014. gada oktobrī nosprauda energoefektivitātes mērķi 2030. gadam – 27 %, kas līdz 2020. gadam vēl jāpārskata, "orientējoties uz 30 % Savienībā". 2015. gada decembrī Eiropas Parlaments aicināja Komisiju izdibināt, cik reāli ir iespējams tādā pašā laika periodā sasniegt energoefektivitātes mērķi 40 %. Tādēļ ir lietderīgi izvērtēt un līdz ar to grozīt direktīvu, lai to pielāgotu 2030. gada perspektīvai.

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2012/27/ES (2012. gada 25. oktobris) par energoefektivitāti, ar ko groza Direktīvas 2009/125/EK un 2010/30/ES un atceļ Direktīvas 2004/8/EK un 2006/32/EK (OV L 315, 14.11.2012., 1. lpp.).

- (4) 2030. gada perspektīvā nav saistošu mērķu valstu līmenī. Saistoša 30 % mērķa veidā būtu skaidri jāparedz, ka Savienībai ES līmenī ir jāsasniedz savi 2020. un 2030. gadam nospraustie energoefektivitātes mērķi, kas izteikti kā primārās enerģijas patēriņš un enerģijas galapatēriņš. Šādam precizējumam Savienības līmenī nevajadzētu ierobežot dalībvalstu rīcības brīvību savu nacionālo devumu izteikt vai nu kā primārās enerģijas patēriņu vai enerģijas galapatēriņu, kā primārās enerģijas ietaupījumu vai enerģijas galaietaupījumu vai kā energointensitāti. Dalībvalstīm savu nacionālo orientējošo devumu energoefektivitātē vajadzētu noteikt, ņemot vērā, ka 2030. gadā Savienības energopatēriņš nedrīkst pārsniegt 1321 Mtoe primārās enerģijas patēriņa un/vai 987 Mtoe enerģijas galapatēriņa. Tas nozīmē, ka Savienībā primārās enerģijas patēriņš būtu jāsamazina par 23 % un enerģijas galapatēriņš par 17 % salīdzinājumā ar 2005. gada līmeni. Tāpat ir nepieciešams novērtēt virzību uz Savienības 2030. gadam izvirzīto mērķi, un attiecīga prasība ir paredzēta leģislatīvā akta priekšlikumā par Enerģētikas savienības pārvaldību.
- (5) Dalībvalstu pienākumu izveidot ilgtermiņa stratēģiju, kā piesaistīt investīcijas valsts ēku fonda renovācijai, un par to ziņot Komisijai, būtu jāsvīturo no Direktīvas 2012/27/ES un jāiekļauj Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2010/31/ES¹, kur tas saderas ar ilgtermiņa plāniem attiecībā uz gandrīz nulles enerģijas ēkām un ēku dekarbonizāciju.
- (6) Ņemot vērā klimata un enerģētikas politikas satvaru laikposmam līdz 2030. gadam, pienākumam panākt attiecīgus enerģijas ietaupījumus būtu jā saglabājas arī pēc 2020. gada. Saistību perioda pagarināšana pēc 2020. gada dotu lielāku stabilitāti investoriem un tādējādi veicinātu ilgtermiņa investīcijas un ilgtermiņa energoefektivitātes pasākumus, piemēram, ēku renovāciju.

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2010/31/ES (2010. gada 19. maijs) par ēku energoefektivitāti (OV L 153, 18.6.2010., 13. lpp.).

- (7) Dalībvalstīm ir jāizpilda visam saistību periodam noteiktā prasība par kumulatīvā galapatēriņa ietaupījumiem, kas būtībā nozīmē, ka "papildus" jāietaupa 1,5 % apmērā no gada enerģijas noieta. Šo prasību varētu izpildīt vai nu ar jauniem politikas pasākumiem, kas tiek pieņemti jaunajā saistību periodā no 2021. gada 1. janvāra līdz 2030. gada 31. decembrim, vai ar jaunām atsevišķām, energoekonomiju rosinošām darbībām, kas izriet no iepriekšējā periodā vai vēl pirms tam pieņemtiem politikas pasākumiem, bet tiek reāli ieviestas tikai jaunajā periodā.
- (7a) Tomēr būtu nesamērīgi šādu prasību noteikt mazām salu dalībvalstīm. Šo dalībvalstu enerģijas tirgum ir specifiskas iezīmes, kas būtiski ierobežo energoekonomijas pienākuma izpildei pieejamo pasākumu klāstu, piemēram, tas, ka pastāv tikai viens elektrības sadales uzņēmums, nav dabasgāzes tīklu un centralizētas siltumapgādes un dzesēšanas tīklu, kā arī naftas sadales uzņēmumi ir nelieli. Šīs specifiskās iezīmes papildina minēto dalībvalstu enerģijas tirgus mazais apjoms. Tāpēc mazajām salu dalībvalstīm būtu jāprasa panākt tikai tādu prasību par kumulatīvā galapatēriņa ietaupījumiem, kas atbilst 0,8 % no ikgadējā enerģijas pārdošanas apjoma 2021.–2030. gada laikposmā.
- (8) Ilgtermiņa energoefektivitātes pasākumi nodrošinās enerģijas ietaupījumus arī pēc 2020. gada, tomēr, lai izdotos sasniegt Savienības 2030. gadam izvirzīto energoefektivitātes mērķi, ar šiem pasākumiem pēc 2020. gada būtu jāpanāk vēl jauni papildu ietaupījumi. No otras puses, pēc 2020. gada 31. decembra panāktos enerģijas ietaupījumus nevar ieskaitīt kumulatīvajā enerģijas ietaupījumā, kas jāpanāk periodā no 2014. gada 1. janvāra līdz 2020. gada 31. decembrim.

- (9) Jaunie ietaupījumi būtu jāpanāk papildus *status quo* scenārijam, lai nevarētu rezultātos ieskaitīt ietaupījumus, kuri būtu radušies jebkurā gadījumā. Lai aprēķinātu ieviesto pasākumu ietekmi, rezultātos ieskaitīt drīkst tikai neto ietaupījumus, ko mēra kā energopatēriņa izmaiņas, kuru tiešais iemesls ir attiecīgais energoefektivitātes pasākums. Lai aprēķinātu neto ietaupījumus, dalībvalstīm vajadzētu izmantot bāzes scenāriju, kas apraksta, kā situācija attīstītos bez attiecīgās politikas. Politikas pasākumus vajadzētu izvērtēt attiecībā pret šo bāzes scenāriju. Dalībvalstīm vajadzētu ievērot, ka tajā pašā periodā varētu tikt īstenoti arī citi politikas pasākumi, kas arī var ietekmēt enerģijas ietaupījumus, tāpēc ne visas pēc izvērtējamās politikas ieviešanas novērotās pārmaiņas var attiecināt tikai uz šo konkrēto politikas pasākumu. Atbildīgo, iesaistīto vai pilnvaroto pušu darbībām būtu reāli jāsekmē ietaupījumu panākšana, lai nodrošinātu, ka ir izpildīta prasība, ka ietaupījumiem jābūt reāli saistītiem ar darbībām.

- (10) Enerģijas ietaupījumus, kas izriet no Savienības tiesību aktu īstenošanas, nedrīkst ieskaitīt rezultātos, izņemot gadījumus, kad attiecīgais pasākums neaprobežojas ar attiecīgā Savienības tiesību akta prasību minimumu izpildi vien, proti, ja ar to tiek noteiktas stingrākas energoefektivitātes prasības valsts līmenī vai pasākums tiek piemērots plašāk, nekā prasīts. Atzīstot, ka ēku renovācija ir būtisks un ilgtermiņa faktors, kas iespaido energoefektivitāti, tomēr jāprecizē, ka visus tos enerģijas ietaupījumus, kas izriet no pasākumiem, kuru mērķis ir veicināt esošo ēku renovāciju, var ieskaitīt rezultātos tikai tad, ja tie rodas papildus norisēm, kas būtu notikušas arī tad, ja politikas pasākuma nebūtu, un ja dalībvalsts pierāda, ka atbildīgā, iesaistītā vai pilnvarotā puse ir faktiski sekmējusi šādu no attiecīgā pasākuma izrietošo ietaupījumu panākšanu. Renovācija būtu jāsaprot tā, ka tā aptver ēku, ēkas ārējās struktūras un ēkas elementu renovāciju, tostarp inženiertehnisko sistēmu renovāciju. Atsevišķi uzstādītu aprīkojumu kā tādu neuzskata par "sistēmu".
- (11) Saskaņā ar Enerģētikas savienības stratēģiju un labāka regulējuma principiem, lielāka nozīme būtu jāpiešķir monitoringa un verificācijas noteikumiem, tostarp prasībai, ka jāpārbauda pasākumu statistiski reprezentatīva izlase. Atsauces uz "statistiski nozīmīgu un reprezentatīvu izlasi" būtu jāsaprot tā, ka ir jāizveido (energotaupības pasākumu) statistiskā kopuma apakškopa tā, lai tā precīzi atspoguļotu (visu energotaupības pasākumu) visu attiecīgo kopumu un tādējādi būtu iespējams izdarīt pamatotus secinājumus par visa pasākumu kopuma uzticamību.

- (12) Ēku energoefektivitātes uzlabojumi jo īpaši nāks par labu enerģētiskās nabadzības skartajiem patērētājiem. Dalībvalstis jau tagad var prasīt, lai atbildīgās puses savos energotaupības pasākumos iestrādā arī sociālus mērķus saistībā ar enerģētisko nabadzību, un šo iespēju tagad vajadzētu attiecināt arī uz alternatīviem pasākumiem un padarīt par pienākumu, vienlaikus dalībvalstīm atstājot pilnīgu rīcības brīvību tādos aspektos kā šo pasākumu apjoms, tvērums un saturs. Saskaņā ar Līguma 9. pantu Savienības energoefektivitātes politikai jābūt iekļaujošai un tādējādi arī jānodrošina energoefektivitātes pasākumu pieejamība enerģētiskās nabadzības skartiem patērētājiem.
- (13) Enerģija, kas ēkās vai uz ēkām saražota, izmantojot atjaunojamo energoresursu tehnoloģijas, samazina piegādātās fosilās enerģijas daudzumu. Energopatēriņa samazināšana un atjaunojamo energoresursu enerģijas izmantošana ēku sektorā ir svarīgi pasākumi, kā samazināt Savienības energoatkarību un siltumnīcefekta gāzu emisijas, jo īpaši ņemot vērā 2030. gadam izvirzītos vērienīgos klimata un enerģētikas mērķus, kā arī vispārējās saistības, kuras Savienība uzņēmusies Apvienoto Nāciju Organizācijas Vispārējās konvencijas par klimata pārmaiņām Pušu konferencē (*COP21*), kas notika Parīzē 2015. gada decembrī. Tāpēc 7. pantā noteiktā energoekonomijas pienākuma nolūkā dalībvalstīm būtu jādod iespēja savu enerģijas ietaupījumu prasību izpildē ņemt vērā enerģijas ietaupījumus no ēkās vai uz tām pašpatēriņam saražotās atjaunojamo energoresursu enerģijas.

- (14) Enerģētikas savienības un Siltumapgādes un dzesēšanas stratēģijas kontekstā ir jānostiprina patērētāju obligātās tiesības saņemt skaidru un savlaicīgu informāciju par savu energopatēriņu, un tas pieder arī pie pasākumiem, kas izklāstīti Komisijas paziņojumā "Uz patērētājiem orientēts jaunais kurss". Būtu jāgroza Direktīvas 2012/27/ES 9.–11. pants un VII pielikums, lai nodrošinātu biežākas un pilnīgākas informācijas par energopatēriņu saņemšanu, kad tas ir tehniski iespējams un rentabls, ņemot vērā uzstādītās uzskaites ierīces. Būtu jāprecizē, ka tas, vai dalītā uzskaitē ir vai nav rentabla, ir atkarīgs no tā, vai ar to saistītās izmaksas ir samērīgas ar potenciālo enerģijas ietaupījumu. To izvērtējot, varētu ņemt vērā citu konkrētu, plānotu pasākumu, tādu kā gaidāma renovācija, ietekmi kādā konkrētā ēkā. Tāpat būtu jāprecizē, ka tiesības, kas saistītas ar rēķinu sagatavošanu un norēķinu vai patēriņa informāciju, attiecas uz patērētājiem, kas saņem centralizētas siltumapgādes, aukstumapgādes un karstā ūdens apgādes pakalpojumus, pat tad, ja tiem nav tiešas, individuālas līgumattiecības ar energopiegādātāju. Termina "galalietotājs" definīciju var saprast tā, ka tā ietver tikai fiziskas vai juridiskas personas, kuras iepērk enerģiju uz tieša, individuāla līguma pamata ar energopiegādātāju. Tādēļ šo noteikumu nolūkā būtu jāievieš termins "galaizmantotājs", lai apzīmētu plašāku patērētāju grupu. Terminam "galaizmantotājs" papildus galalietotājiem, kas siltumapgādi, aukstumapgādi vai karstā ūdens apgādi pērk pašpatēriņam, vajadzētu ietvert arī daudzdzīvokļu vai daudzfunkcionālu ēku atsevišķu vienību iemītniekus, ja šādas vienības tiek apgādātas no centralizēta avota un ja iemītniekiem nav tieša vai individuāla līguma ar energopiegādātāju. Jēdzienam "dalītā uzskaitē" vajadzētu attiekties uz patēriņa mērīšanu šādu ēku atsevišķajās vienībās. No 2020. gada 1. janvāra jaunuzstādītajiem siltumskaitītājiem un siltummaksas sadalītājiem vajadzētu būt nolasāmiem attālināti, lai nodrošinātu izmaksefektīvu un biežu patēriņa informācijas sniegšanu. Jauno 9.a pantu iecerēts piemērot tikai centralizētai siltumapgādei, dzesēšanai un karstā ūdens apgādei. Dalībvalstis pašas var brīvi lemt, vai pa radioviļņiem nolasāmas ("*walk-by*" / "*drive-by*") tehnoloģijas ir uzskatāmas par tādām, ko var nolasīt attālināti. Attālināti nolasāmām ierīcēm nav nepieciešama piekļuve atsevišķiem dzīvokļiem vai vienībām, lai veiktu nolasīšanu.

- (14.a) Lai nodrošinātu uzskaites pārredzamību par siltumenerģijas individuālo patēriņu un tādējādi atvieglotu dalītās uzskaites ieviešanu, dalībvalstīm vajadzētu publiskot jebkādas piemērojamās valsts noteikumu par to, kā sadala izmaksas par siltumenerģijas, dzesēšanas enerģijas vai karstā ūdens patēriņu daudzdzīvokļu un daudzfunkcionālās ēkās. Papildus pārredzamībai dalībvalstis varētu apsvērt arī iespēju veikt pasākumus, ar ko stiprināt konkurenci dalītās uzskaites pakalpojumu sniegšanā, tādējādi palīdzot nodrošināt, ka jebkādas izmaksas, kas jāsedz galaizmantotājiem, ir saprātīgas.
- (15) Daži Direktīvas 2012/27/ES 15. panta noteikumi par enerģijas pārveidi, pārvadi un sadali būtu jāatceļ. Enerģētikas *acquis* pārskatīšanas gaitā var izrādīties, ka dažādos enerģētikas tiesību aktos noteiktie dalībvalstu pienākumi ir jāpārstrukturē. Šādai pārstrukturēšanai nevajadzētu ietekmēt dalībvalstu pienākumu izpildīt Direktīvas 2012/27/ES pamatprasības, kas var pilnībā vai daļēji tikt iestrādātas citos aktos.
- (16) Ņemot vērā tehnikas progresu un aizvien augošo atjaunojamo energoresursu īpatsvaru elektroenerģijas ražošanas sektorā, vajadzētu pārskatīt iepriekš noteikto koeficientu attiecībā uz ietaupītajām elektroenerģijas kWh, lai atspoguļotu elektroenerģijas primārās enerģijas faktora (PEF) izmaiņas. Elektroenerģijas PEF aprēķinu pamatā ir gada vidējās vērtības. Kodolelektroenerģijas un kodolsiltumenerģijas uzskaitē izmanto fiziskās enerģijas satura metodi, savukārt elektroenerģijas un siltumenerģijas ražošanā no fosilā kurināmā un biomasas izmanto tehniskās pārveidošanas lietderības metodi. No nededzināmiem atjaunojamiem energoresursiem iegūtas enerģijas uzskaitē izmanto tiešās ekvivalences metodi, kuras pamatā ir kopējās primārās enerģijas pieeja. Lai aprēķinātu primārās enerģijas īpatsvaru koģenerācijā saražotā elektroenerģijā, izmanto Direktīvas 2012/27/ES II pielikumā izklāstīto metodi. Tiek izmantota vidējā tirgus pozīcija, nevis marginālā pozīcija. Tiek pieņemts, ka nededzināmu atjaunojamo energoresursu pārveidošanas lietderība ir 100 %, ģeotermālo spēkstaciju pārveidošanas lietderība ir 10 %, bet kodolspēkstaciju pārveidošanas lietderība ir 33 %. Koģenerācijas kopējā efektivitāte tiek aprēķināta, balstoties uz jaunākajiem *Eurostat* datiem. Kas attiecas uz sistēmas robežām, visu energoavotu PEF ir 1. Aprēķinu pamatā ir *PRIMES* atsaucē scenārija jaunākā versija. PEF vērtību nosaka, pamatojoties uz prognozi 2020. gadam. Analīze aptver ES dalībvalstis un Norvēģiju. Datu kopa attiecībā uz Norvēģiju ir balstīta uz *ENTSO-E* datiem.

- (17) Lai nodrošinātu, ka direktīvas pielikumus un 14. panta 10. punktā minētās saskaņotās efektivitātes atsaucēs vērtības var atjaunināt, ir jāpagarina Komisijai piešķirtās deleģētās pilnvaras.
- (18) Lai būtu iespējams izvērtēt Direktīvas 2012/27/ES efektivitāti, būtu jāievieš prasība par tās vispārēju izvērtēšanu un ziņojuma iesniegšanu Eiropas Parlamentam un Padomei līdz 2024. gada 28. februārim.
- (19) Saskaņā ar dalībvalstu un Komisijas 2011. gada 28. septembra kopīgo politisko paziņojumu par skaidrojošiem dokumentiem ¹ dalībvalstis ir apņēmušās pamatotos gadījumos paziņojumam par saviem transponēšanas pasākumiem pievienot vienu vai vairākus dokumentus, kuros ir paskaidrota saikne starp direktīvas sastāvdaļām un attiecīgajām daļām valsts transponēšanas instrumentos. Attiecībā uz šo direktīvu likumdevējs uzskata, ka šādu dokumentu nosūtīšana ir pamatota.
- (20) Tāpēc attiecīgi būtu jāgroza Direktīva 2012/27/ES,

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

¹ OV C 369, 17.12.2011., 14. lpp.

1. pants

Direktīvu 2012/27/ES groza šādi:

- 1) direktīvas 1. panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

"1. Ar šo direktīvu izveido kopēju pasākumu sistēmu energoefektivitātes veicināšanai Savienībā, lai nodrošinātu Savienības 2020. gadam izvirzītā 20 % energoefektivitātes pamatmērķa un 2030. gadam izvirzītā 30 % energoefektivitātes pamatmērķa sasniegšanu un liktu pamatus turpmākiem energoefektivitātes uzlabojumiem pēc šī perioda. Ar to paredz noteikumus, kas izstrādāti, lai novērstu šķēršļus enerģijas tirgū un pārvarētu tirgus nepilnības, kas kavē enerģijas piegādes un patēriņa efektivitāti, un tajā paredzēta indikatīvo nacionālo energoefektivitātes mērķu un devumu noteikšana 2020. gadam un 2030. gadam.";

- 2) direktīvas 3. pantu aizstāj ar šādu:

"3. pants

Energoefektivitātes mērķi

1. Katra dalībvalsts nosaka indikatīvu nacionālo energoefektivitātes mērķi 2020. gadam, kura pamatā ir vai nu primārās enerģijas patēriņš, vai enerģijas galapatēriņš, primārās enerģijas ietaupījums vai enerģijas galaietaupījums, vai energointensitāte. Par šiem mērķiem dalībvalstis paziņo Komisijai saskaņā ar 24. panta 1. punktu un XIV pielikuma 1. daļu. To darīdamas, dalībvalstis minētos mērķus izsaka arī kā primārās enerģijas patēriņa un enerģijas galapatēriņa absolūto līmeni 2020. gadā, un paskaidro, kā un uz kādu datu pamata šie aprēķini ir veikti.

Nosakot minētos mērķus, dalībvalstis ņem vērā:

- a) ka 2020. gadā Savienības energopatēriņš nedrīkst pārsniegt 1483 Mtoe primārās enerģijas patēriņa vai 1086 Mtoe enerģijas galapatēriņa;
- b) šajā direktīvā paredzētos pasākumus;

- c) pasākumus, kas pieņemti, lai sasniegtu valsts enerģijas ietaupījuma mērķus, kuri nosprausti saskaņā ar Direktīvas 2006/32/EK 4. panta 1. punktu; un
- d) citus pasākumus, kuru mērķis ir veicināt energoefektivitāti dalībvalstīs un Savienības līmenī.

Nosakot minētos mērķus, dalībvalstis var ņemt vērā arī valsts apstākļus, kas ietekmē primārās enerģijas patēriņu, piemēram, šādus:

- a) atlikušais izmaksefektīva enerģijas ietaupījuma potenciāls;
- b) IKP dinamika un prognozes;
- c) enerģijas importa un eksporta izmaiņas;
- d) visu atjaunojamo energoresursu, kodolenerģijas, oglekļa dioksīda uztveršanas un uzglabāšanas apgūšana; un
- e) agrākās darbības.

2. Komisija līdz 2014. gada 30. jūnijam izvērtē gūtos panākumus un to, vai Savienība varēs panākt, ka 2020. gadā primārās enerģijas patēriņš nav lielāks par 1483 Mtoe un/vai enerģijas galapatēriņš nav lielāks par 1086 Mtoe.

3. Komisija 2. punktā minētās izvērtēšanas gaitā:

- a) summē dalībvalstu paziņotos indikatīvos valsts energoefektivitātes mērķus;
- b) izvērtē, vai minēto mērķu summa var tikt uzskatīta par uzticamu orientieri attiecībā uz to, vai Savienība kopumā gūst pietiekamu progresu, ņemot vērā pirmā gada ziņojuma novērtējumu, kas jāveic saskaņā ar 24. panta 1. punktu, un valstu energoefektivitātes rīcības plānu novērtējumu, kas jāveic saskaņā ar 24. panta 2. punktu;

- c) ņem vērā papildu analīzi, kuras pamatā ir:
- i) izvērtējums par progresu attiecībā uz enerģijas patēriņu un enerģijas patēriņu saistībā ar saimniecisko darbību Savienības līmenī, tostarp progresu attiecībā uz enerģijas piegādes efektivitāti dalībvalstīs, kuras savus valsts indikatīvos mērķus ir balstījušas uz enerģijas galapatēriņu vai enerģijas galaietaupījumu, tostarp progresu, kas panākts, dalībvalstīm izpildot šīs direktīvas III nodaļas noteikumus;
 - ii) modelēšanas rezultāti saistībā ar turpmākajām enerģijas patēriņa tendencēm Savienības līmenī;
- d) salīdzina saskaņā ar a) līdz c) apakšpunktu iegūtos rezultātus ar enerģijas patēriņa apjomu, kas būtu vajadzīgs, lai 2020. gadā sasniegtu enerģijas patēriņa līmeni ne vairāk kā 1483 Mtoe primārās enerģijas un/vai 1086 Mtoe galapatēriņa enerģijas.

3.a Komisija līdz 2022. gada 31. oktobrim izvērtē, vai Savienība ir sasniegusi savus 2020. gada pamatmērķus.

4. Katra dalībvalsts nosaka indikatīvu nacionālo energoefektivitātes devumu 1. panta 1. punktā minētā ES 2030. gadam izvirzītā mērķrādītāja sasniegšanā saskaņā ar Regulas (ES) XX/20XX [Enerģētikas savienības pārvaldība] [4.] un [6.] pantu. Nosakot savu devumu, dalībvalstis ņem vērā, ka 2030. gadā Savienības energopatēriņš nedrīkst pārsniegt 1321 Mtoe primārās enerģijas izteiksmē un/vai 987 Mtoe enerģijas galapatēriņa izteiksmē. Dalībvalstis par šiem devumiem paziņo Komisijai savu integrēto nacionālo enerģijas un klimata plānu ietvaros saskaņā ar Regulas (ES) XX/20XX [Enerģētikas savienības pārvaldība] [3.] un [7.] līdz [11.] pantu.

3) direktīvas 7. pantu aizstāj ar šādu:

"7. pants

Energoekonomijas pienākums

1. Dalībvalstis sasniedz vismaz šādu kumulatīvu enerģijas galapatēriņa ietaupījumu:

- a) no 2014. gada 1. janvāra līdz 2020. gada 31. decembrim – katru gadu jaunu ietaupījumu 1,5 % apmērā no ikgadējā enerģijas pārdošanas apjoma galalietotājiem, aprēķinot to kā vidējo no pēdējo triju gadu rādītājiem pirms 2013. gada 1. janvāra;
- b) katru gadu jaunu ietaupījumu:
 - no 2021. gada 1. janvāra līdz 2025. gada 31. decembrim – 1,5 % apmērā no ikgadējā enerģijas pārdošanas apjoma galalietotājiem, aprēķinot to kā vidējo no pēdējo triju gadu rādītājiem pirms 2019. gada 1. janvāra.
 - no 2026. gada 1. janvāra līdz 2030. gada 31. decembrim – 1,0 % apmērā no ikgadējā enerģijas pārdošanas apjoma galalietotājiem, aprēķinot to kā vidējo no pēdējo triju gadu rādītājiem pirms 2019. gada 1. janvāra.

Atkāpjoties no minētā, mazas salu dalībvalstis no 2021. gada 1. janvāra līdz 2030. gada 31. decembrim katru gadu sasniedz jaunu ietaupījumu, kas līdzvērtīgs 0,8 % no ikgadējā enerģijas pārdošanas apjoma galalietotājiem, aprēķinot to kā vidējo no pēdējo triju gadu rādītājiem pirms 2019. gada 1. janvāra.

Piemērojot b) apakšpunktu un neskarot 2. un 3. punktu, dalībvalstis var ieskaitīt enerģijas ietaupījumus, kas izriet no politikas pasākumiem neatkarīgi no tā, vai tie ieviesti pēc 2020. gada 31. decembra vai pirms tam, ar noteikumu, ka minētie pasākumi noveduši pie jaunām atsevišķām darbībām, kas tiek īstenotas pēc 2020. gada 31. decembra.

Minētajos aprēķinos var daļēji vai pilnībā neiekļaut to pārdotās enerģijas apjomu, ko izmanto transportam.

Dalībvalstis izlemj, kā jauno ietaupījumu aprēķināto apjomu sadalīt katrā a) un b) apakšpunktā minētajā periodā, ar nosacījumu, ka katra perioda beigās ir panākti vajadzīgie kopējie kumulatīvie ietaupījumi.

2. Katra dalībvalsts, ievērojot 3. punktu, var:

- a) izdarīt 1. punkta a) apakšpunktā prasīto aprēķinu, izmantojot šādas vērtības:
1 % 2014. un 2015. gadā; 1,25 % 2016. un 2017. gadā; un 1,5 % 2018., 2019.
un 2020. gadā;
- b) aprēķinā neiekļaut visu to enerģijas apjomu vai daļu no tā, kas pārdots
izmantošanai rūpnieciskās darbībās, kuras uzskaitītas Direktīvas 2003/87/EK
I pielikumā;
- c) atļaut 1. punktā noteiktajā enerģijas ietaupījumā ieskaitīt enerģijas ietaupījumu,
kas, īstenojot 14. panta 4. punktā, 14. panta 5. punkta b) apakšpunktā un
15. panta 1. līdz 6. punktā un 9. punktā paredzētās prasības, ir gūts enerģijas
pārveides, sadales un pārvades sektoros, pie kā pieder arī efektīva centralizētas
siltumapgādes un dzesēšanas infrastruktūra;
- d) šā panta 1. punktā minētajā enerģijas ietaupījumā ieskaitīt izmērāmu un
verificējamu enerģijas ietaupījumu, kas gūts ar atsevišķām darbībām, kuras
īsteno kopš 2008. gada 31. decembra un kuru ietekme joprojām būs manāma
2020. gadā un pēc tam;
- e) ieskaitīt enerģijas ietaupījumu, kas izriet no politikas pasākumiem, ar
noteikumu, ka var pierādīt, ka minētie pasākumi noveduši pie atsevišķām
darbībām, kas tiek īstenotas pēc 2018. gada 1. janvāra un pirms 2020. gada
31. decembra un dod ietaupījumus pēc 2020. gada 31. decembra;
- f) panta 1. punktā minētajā enerģijas ietaupījumā neiekļaut 30 % no verificējamā
tās enerģijas daudzuma, kas saražota ēkās vai uz ēkām pašpatēriņam, ja pie tā
noveduši politikas pasākumi, ar kuriem veicina atjaunojamo energoresursu
tehnoloģiju jaunuzstādīšanu.

3. Visi saskaņā ar 2. punktu izvēlētie varianti kopā nedrīkst pārsniegt 35 % no 1. punktā minētā enerģijas ietaupījuma apjoma. Dalībvalstis izvēlētos variantus un to ietekmi aprēķina katram 1. punkta a) un b) apakšpunktā minētajam periodam atsevišķi:

- a) lai aprēķinātu 1. punkta a) apakšpunktā minētajā periodā panākamo enerģijas ietaupījumu, dalībvalstis var izmantot 2. punkta a), b), c) un d) apakšpunktu;
- b) lai aprēķinātu 1. punkta b) apakšpunktā minētajā periodā panākamo enerģijas ietaupījumu, dalībvalstis var izmantot 2. punkta b), c) un d) apakšpunktu ar noteikumu, ka d) apakšpunktā minētajām atsevišķajām darbībām būs verificējama un izmērāma ietekme arī pēc 2020. gada 31. decembra.

4. Pēc 2020. gada 31. decembra panāktos enerģijas ietaupījumus nevar ieskaitīt kumulatīvajā ietaupījuma apjomā, kas jāsasniedz periodā no 2014. gada 1. janvāra līdz 2020. gada 31. decembrim.

4.a Dalībvalstis, kuras pārsniedz kumulatīvo enerģijas ietaupījumu apjomu, kas prasīts no 2014. gada 1. janvāra līdz 2020. gada 31. decembrim, jebkādos ietaupījumu pārpalikumus var ieskaitīt kumulatīvo enerģijas ietaupījumu apjomā, kas prasīts periodā līdz 2030. gada 31. decembrim.

4.b Dalībvalstis var atļaut atbildīgajām pusēm konkrētā gadā panāktus ietaupījumus ieskaitīt tā, it kā tie īstenībā būtu panākti vai nu kādā no iepriekšējiem četriem gadiem, vai kādā no nākamajiem trim gadiem, ja vien ar to netiek pārsniegts 1. punktā minēto pienākuma periodu beigu termiņš, ar noteikumu, ka laikā no 2014. gada 1. janvāra līdz 2020. gada 31. decembrim panāktos enerģijas ietaupījuma pārpalikumus var ieskaitīt pienākumu izpildē laikā no 2021. gada 1. janvāra līdz 2030. gada 31. decembrim.

5. Dalībvalstis nodrošina, ka ietaupījumus, kas izriet no 7.a pantā, 7.b pantā un 20. panta 6. punktā minētajiem politikas pasākumiem, aprēķina saskaņā ar V pielikumu.

6. Dalībvalstis 1. punktā prasīto ietaupījumu apjomu panāk, vai nu izveidojot 7.a pantā minēto energoefektivitātes pienākuma shēmu, vai pieņemot 7.b pantā minētos alternatīvos pasākumus. Dalībvalstis energoefektivitātes pienākuma shēmu var kombinēt ar alternatīviem politikas pasākumiem.

6.a Izstrādājot 7.a un 7.b pantā minētos politikas pasākumus, dalībvalstis ņem vērā nepieciešamību mazināt enerģētisko nabadzību saskaņā ar dalībvalstu noteiktajiem kritērijiem un ņemot vērā savu pašreizējo praksi šajā jomā ¹.

7. Dalībvalstis pierāda, ka gadījumos, kad politikas pasākumu vai atsevišķu darbību ietekme pārklājas, nenotiek enerģijas ietaupījuma dubulta uzskaitē.";

8. Līdz 2024. gada 30. jūnijam Komisija izvērtē progresu, kas panākts 3. panta 4. punktā noteikto pamatmērķu sasniegšanā, un to, vai, ievērojot šo izvērtējumu, 2026.–2030. gada laikposmam apjomā līdz 1,5 % būtu jāpalielina 1. punkta b) apakšpunkta otrajā ievilkumā noteiktā vērtība. Šim nolūkam Komisija attiecīgā gadījumā iesniedz tiesību akta priekšlikumu.

4) Iekļauj šādu 7.a un 7.b pantu:

¹ Atkarīgs no tā, kāds iznākums būs diskusijām par Direktīvu [XXXX] par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu; var būt savstarpēja atsauce uz minētās direktīvas 29. pantu.

"7.a pants

Energoefektivitātes pienākuma shēmas

1. Ja dalībvalstis nolemj izmantot energoefektivitātes pienākuma shēmu, lai izpildītu savas saistības panākt 7. panta 1. punktā noteikto ietaupījumu apjomu, tās nodrošina, ka šā panta 2. punktā minētās atbildīgās puses, kas darbojas katras dalībvalsts teritorijā, neskarot 7. panta 2. punktu, izpilda 7. panta 1. punkta prasību par kumulatīvu enerģijas galapatēriņa ietaupījumu.
2. Dalībvalstis, pamatojoties uz objektīviem un nediskriminējošiem kritērijiem, izraugās atbildīgās puses no energosadales uzņēmumiem un/vai enerģijas mazumtirdzniecības uzņēmumiem, kuri darbojas to teritorijā, un to vidū var būt transportlīdzekļu degvielas izplatītāji vai transportlīdzekļu degvielas mazumtirdzniecības uzņēmumi, kas darbojas to teritorijā. Pienākuma izpildei nepieciešamo enerģijas ietaupījumu apjomu dalībvalsts izraudzītās atbildīgās puses galalietotāju vidū panāk neatkarīgi no saskaņā ar 7. panta 1. punktu veiktā aprēķina, vai, ja dalībvalstis tā nolēmusi, ar sertificētiem ietaupījumiem, ko panākušas citas personas, kā izklāstīts 5. punkta b) apakšpunktā.
3. No katras atbildīgās puses prasīto enerģijas ietaupījumu apjomu dalībvalstis izsaka vai nu kā enerģijas galapatēriņu, vai kā primārās enerģijas patēriņu. Prasītā enerģijas ietaupījumu apjoma izteikšanai izvēlēto metodi izmanto arī, lai aprēķinātu atbildīgo pušu deklarētos ietaupījumus. Piemēro IV pielikumā noteiktos pārrēķina koeficientus.
4. Dalībvalstis ievieš mērīšanas, kontroles un verifikācijas sistēmas, saskaņā ar kurām tiek verificēta vismaz statistiski nozīmīga un reprezentatīva izlase no atbildīgo pušu īstenotajiem energoefektivitātes uzlabošanas pasākumiem. Minēto mērīšanu, kontroli un verifikāciju veic neatkarīgi no atbildīgajām pusēm.

5. Energoefektivitātes pienākuma shēmas ietvaros dalībvalstis:
- a) [svītrots]
 - b) var atļaut atbildīgajām pusēm pienākumu izpildē ieskaitīt sertificētus enerģijas ietaupījumus, ko panākuši energopakalpojumu sniedzēji vai citas trešās puses, tostarp arī tad, ja atbildīgās puses pasākumus veicina ar citu valsts apstiprinātu struktūru vai publisko iestāžu starpniecību, un tas var notikt un var arī nenotikt oficiālu partnerību ietvaros un var būt kombinācijā ar citiem finansējuma avotiem. Ja dalībvalstis to atļauj, tad tās nodrošina, ka ir ieviests skaidrs, pārredzams un visiem tirgus dalībniekiem pieejams apstiprināšanas process, kura mērķis ir sertifikācijas izmaksu samazināšana.
6. Reizi gadā dalībvalstis publicē katras atbildīgās puses vai atbildīgo pušu apakš kategorijas panāktos enerģijas ietaupījumus, kā arī kopējos shēmā panāktos ietaupījumus.

7.b pants

Alternatīvi politikas pasākumi

1. Ja dalībvalstis nolemj izmantot alternatīvus politikas pasākumus, lai izpildītu savas saistības panākt 7. panta 1. punktā noteikto ietaupījumu apjomu, tās nodrošina, ka saskaņā ar 7. panta 1. punktu prasītos enerģijas ietaupījumus panāk no galalietotājiem.
2. [svītrots]
3. Attiecībā uz visiem pasākumiem, kas nav nodokļu pasākumi, dalībvalstis ievieš mērīšanas, kontroles un verificācijas sistēmas, saskaņā ar kurām tiek verificēta vismaz statistiski nozīmīga un reprezentatīva izlase no iesaistīto vai pilnvaroto pušu īstenotajiem energoefektivitātes uzlabošanas pasākumiem. Minēto mērīšanu, kontroli un verificāciju veic neatkarīgi no iesaistītajām vai pilnvarotajām pusēm.";

5) direktīvas 9. pantu groza šādi:

a) nosaukumu aizstāj ar šādu:

"Gāzes uzskaitē";

b) panta 1. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

"Dalībvalstis nodrošina, lai dabasgāzes galalietotājiem, ciktāl tas ir tehniski iespējams, finansiāli saprātīgi un proporcionāli saistībā ar potenciālo enerģijas ietaupījumu, tiktu nodrošināti tādi individuāli skaitītāji par konkurētspējīgu cenu, kuri precīzi atspoguļo galalietotāja faktisko enerģijas patēriņu un sniedz informāciju par lietošanas faktisko ilgumu.";

c) panta 2. punktu groza šādi:

i) ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

"Ja un tādā mērā, kā dalībvalstis īsteno viedās uzskaites sistēmas un ievieš dabasgāzes viedskaitītājus saskaņā ar Direktīvu 2009/73/EK.";

ii) c) un d) apakšpunktu svītros;

d) panta 3. punktu svītros;

6) iekļauj šādu 9.a, 9.b un 9.c pantu:

"9.a pants

Siltumapgādes, dzesēšanas un mājstaimniecības karstā ūdens apgādes uzskaitē

1. Dalībvalstis nodrošina, lai centralizētās siltumapgādes, centralizētās dzesēšanas un mājstaimniecības karstā ūdens apgādes galalietotājiem par konkurētspējīgu cenu tiktu nodrošināti skaitītāji, kas precīzi atspoguļo galalietotāja faktisko enerģijas patēriņu.

Ja ēkas siltumapgāde, dzesēšana vai apgāde ar karsto ūdeni tiek nodrošināta no centrālā avota, kas apkalpo vairākas ēkas, vai no centralizēta siltumapgādes vai dzesēšanas tīkla, tad skaitītāju uzstāda pie siltummaiņa vai piegādes punkta.

"9.b pants

Siltumapgādes, dzesēšanas un mājstaimniecības karstā ūdens apgādes dalītā uzskaitē un izmaksu sadalē

1. Daudzdzīvokļu ēkās un daudzfunkcionālās ēkās, kuru siltumapgāde un dzesēšana tiek nodrošināta no centrālā avota vai no centralizētas siltumapgādes un dzesēšanas sistēmas, uzstāda individuālos skaitītājus, kas mēra siltumenerģijas vai dzesēšanas enerģijas vai karstā ūdens patēriņu katrā ēkas vienībā, ja tas ir tehniski iespējami un rentabli tādā nozīmē, ka tas ir samērīgi attiecībā uz potenciālo enerģijas ietaupījumu.

Ja individuālu skaitītāju izmantošana nav tehniski iespējama vai nav rentabla, katrā ēkas vienībā siltumenerģijas enerģijas mērīšanai izmanto individuālus siltummaksas sadalītājus, ar kuriem mēra siltumenerģijas patēriņu katrā radiatorā, ja vien attiecīgā dalībvalsts nav pierādījusi, ka šādu siltummaksas sadalītāju uzstādīšana nebūtu rentabla. Tādos gadījumos var apsvērt alternatīvas rentablas metodes siltumenerģijas patēriņa uzskaitē. Katra dalībvalsts skaidri nosaka un publicē vispārējos kritērijus, metodes un/vai procedūras, lai noteiktu, pie kādiem to uzskata par tehniski neiespējamu vai nerentablu.

2. Jaunās daudzdzīvokļu ēkās un jaunu daudzfunkcionālu ēku dzīvojamajā daļā, ja tām ir centrāls karstā ūdens apgādes avots vai ja to siltumapgāde tiek nodrošināta no centralizētas siltumapgādes sistēmas, neatkarīgi no 1. punkta uzstāda individuālos skaitītājus karstajam ūdenim.

3. Ja siltumapgāde un dzesēšana daudzdzīvokļu un daudzfunkcionālās ēkās tiek nodrošināta, izmantojot centralizētu siltumapgādi vai dzesēšanu, vai ja šādas ēkas galvenokārt izmanto savas koplietošanas apkures vai dzesēšanas sistēmas, dalībvalstis pārredzamā veidā publisko jebkādos piemērojamus valsts noteikumus par to, kā sadala izmaksas par siltumenerģijas, dzesēšanas enerģijas vai karstā ūdens patēriņu šādās ēkās, lai nodrošinātu, ka pārredzami un precīzi tiek uzskaitīts individuālais patēriņš. Attiecīgos gadījumos šādos noteikumos iekļauj pamatnostādnes par to, kā sadalīt maksu par siltumu un/vai karsto ūdeni, ko izmanto šādi:

- a) karstais ūdens mājsaimniecības vajadzībām;
- b) siltumenerģijas starojums no ēkas konstrukcijām un koplietošanas telpu apsildei vajadzīgā siltumenerģija (ja kāpņutelpas un gaitenī ir aprīkoti ar radiatoriem);
- c) dzīvokļu apsildes vajadzībām.

"9.c pants

Attālinātas nolasīšanas prasība

1. Direktīvas 9.a un 9.b panta nolūkā skaitītāji un siltummaksas sadalītāji, kas uzstādīti 2020. gada 1. janvārī vai vēlāk [vai pēc transponēšanas dienas, ja tā ir vēlāk], ir attālināti nolasāmas ierīces. Turpina piemērot tehniskās iespējamības un rentabilitātes nosacījumus, kas izklāstīti 9.b panta 1. punkta pirmajā un otrajā daļā.

2. No xxxx [desmit gadi pēc šīs direktīvas stāšanās spēkā] jau uzstādīti, bet attālināti nenolasāmi skaitītāji un siltummaksas sadalītāji tiek aprīkoti ar šo funkciju vai aizstāti ar attālināti nolasāmām ierīcēm, izņemot gadījumus, ja attiecīgā dalībvalsts ir pierādījusi, ka tas nav rentabli." ;

7) 10. pantu groza šādi:

a) nosaukumu aizstāj ar šādu:

"Rēķinu informācija par gāzi";

b) panta 1. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

"1. Ja galalietotājiem nav Direktīvā 2009/73/EK minēto viedskaitītāju, dalībvalstis līdz 2014. gada 31. decembrim nodrošina, lai rēķinu informācija par gāzi būtu precīza un balstīta faktiskajā patēriņā saskaņā ar VII pielikuma 1.1. punktu, kur tas ir tehniski iespējams un ekonomiski pamatots.";

c) panta 2. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu: "

Saskaņā ar Direktīvu 2009/73/EK uzstādītie skaitītāji ļauj iegūt precīzu, faktiskajā patēriņā balstītu rēķinu informāciju. Dalībvalstis nodrošina, lai galalietotājiem būtu iespējams viegli piekļūt papildu informācijai par agrāko patēriņu detalizētu pašpārbaudi veikšanai.";

8) iekļauj šādu 10.a pantu:

"10.a pants

Siltumapgādes, dzesēšanas un mājāsaimniecības karstā ūdens apgādes rēķinu un patēriņa informācija

1. Dalībvalstis nodrošina, ka – ja ir uzstādīti skaitītāji vai siltummaksas sadalītāji – precīza un uz faktisko patēriņu vai siltummaksas sadalītāja rādījumiem balstīta rēķinu un patēriņa informācija saskaņā ar VIIa pielikuma 1. un 2. punktu tiek sniegta visiem galaizmantotājiem, proti, fiziskām vai juridiskām personām, kuras pērk siltumapgādi, aukstumapgādi vai karstā ūdens apgādi savam gala patēriņam, vai fiziskām vai juridiskām personām, kuras izmanto atsevišķu ēku vai daudzdzīvokļu vai daudzfunkcionālas ēkas vienību, kam siltumapgādi, dzesēšanu vai karsto ūdeni nodrošina no centrāla avota, un kurām nav tieša vai individuāla līguma ar energopiegādātāju.

Šo pienākumu var izpildīt – ja to ir paredzējusi dalībvalsts un izņemot gadījumus, kad patēriņa uzskaite ir dalīta saskaņā ar 9.b pantu, pamatojoties uz siltummaksas sadalītājiem, – izmantojot sistēmu, saskaņā ar kuru galalietotāji vai galaizmantotāji paši regulāri nolasa un paziņo skaitītāja rādījumus. Tikai tad, ja galalietotājs vai galaizmantotājs nav iesniedzis skaitītāja rādījumu par konkrētu apmaksas periodu, rēķinu izraksta, balstoties uz patēriņa aplēsi vai fiksētu likmi.

Dalībvalstis izlemj, kam vajadzētu būt atbildīgam par 1. punktā minētās informācijas sniegšanu tiem galaizmantotājiem, kuriem nav tieša vai individuāla līguma ar energopiegādātāju.

2. Dalībvalstis

- a) paredz, ka, ja ir pieejama informācija par galaizmantotājiem izrakstītajiem enerģijas rēķiniem un agrāko patēriņu vai siltummaksas sadalītāja rādījumiem, to pēc galaizmantotāja pieprasījuma dara pieejamu galaizmantotāja izraudzītam energopakalpojumu sniedzējam;
- b) nodrošina, lai galalietotājiem tiktu piedāvāta iespēja rēķinu informāciju un rēķinus saņemt elektroniskā formātā un lai tie pēc pieprasījuma saņemtu skaidru un viegli saprotamu skaidrojumu par rēķina sastādīšanu, it īpaši, ja rēķinu pamatā nav faktiskais patēriņš;
- c) nodrošina, lai visiem galaizmantotājiem saskaņā ar VIIa pielikuma 3. punktu līdz ar rēķinu, kura pamatā ir faktiskais patēriņš vai siltummaksas sadalītāja rādījumi, tiktu sniegta pienācīga informācija;
- d) var paredzēt, ka pēc galalietotāja pieprasījuma rēķina informācijas sniegšana nav uzskatāma par maksājuma pieprasījumu. Šādos gadījumos dalībvalstis nodrošina, ka tiek piedāvāta elastīga kārtība faktisko maksājumu veikšanai.";

9) 11. pantu groza šādi:

a) nosaukumu aizstāj ar šādu:

"Maksa par piekļuvi gāzes uzskaites un rēķinu informācijai";

b) panta 2. punktu svītro;

10) iekļauj šādu 11.a pantu:

"11.a pants

**Maksa par piekļuvi siltumenerģijas, dzesēšanas enerģijas un mājstāvēniecības karstā
ūdens uzskaites un rēķinu un patēriņa informācijai**

1. Dalībvalstis nodrošina, lai rēķinus un rēķinu informāciju par enerģijas patēriņu galaizmantotāji saņemtu bez maksas un lai galaizmantotāji pienācīgā veidā un bez maksas varētu piekļūt saviem patēriņa datiem.
2. Neatkarīgi no 1. punkta izmaksas, kas rodas, sagatavojot rēķinu informāciju par individuālo siltumenerģijas, dzesēšanas enerģijas patēriņu un karstā ūdens patēriņu daudzdzīvokļu un daudzfunkcionālās ēkās saskaņā ar 9.b pantu, sadala, ievērojot bezpeļņas principu. Izmaksas, kas rodas, ja šo uzdevumu uztic trešai personai, piemēram, pakalpojuma sniedzējam vai vietējam enerģijas piegādātājam, un kas ietver faktiskā individuālā patēriņa mērīšanas, sadales un uzskaites izmaksas šādās ēkās, var prasīt segt galaizmantotājiem, ciktāl šādas izmaksas ir pamatotas.";
3. Lai nodrošinātu, ka izmaksas par 2. punktā minētajiem dalītās uzskaites pakalpojumiem ir saprātīgas, dalībvalstis var stimulēt konkurenci šajā pakalpojumu sektorā, veicot piemērotus pasākumus, piemēram, iesakot vai kā citādi veicinot konkursu izmantošanu un/vai tādu savietojamu ierīču izmantošanu, kas atvieglo pāreju starp pakalpojumu sniedzējiem.

11) direktīvas 15. pantu groza šādi:

a) panta 5. punktu groza šādi:

i) pirmo un otro daļu svīturo;

ii) trešo daļu aizstāj ar šādu:

"Pārvades sistēmu operatori un sadales sistēmu operatori ievēro XII pielikumā noteiktās prasības.";

b) panta 8. punktu svīturo;

11.a) direktīvas 20. panta 6. punktā atsauci uz 7. panta 1. punktu aizstāj ar atsauci uz 7.a pantu;

12) direktīvas 23. pantu groza šādi:

a) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

"2. Pilnvaras pieņemt 22. pantā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz piecu gadu laikposmu no 2017. gada 4. decembra. Komisija sagatavo ziņojumu par pilnvaru deleģēšanu vēlākais deviņus mēnešus pirms piecu gadu laikposma beigām. Pilnvaru deleģēšana tiek automātiski pagarināta uz tāda paša ilguma laikposmiem, ja vien Eiropas Parlaments vai Padome neiebilst pret šādu pagarinājumu vēlākais trīs mēnešus pirms katra laikposma beigām.";

b) pievieno šādu 4. punktu:

"4. Pirms deleģētā akta pieņemšanas Komisija apspriežas ar ekspertiem, kurus katra dalībvalsts iecēlusi saskaņā ar principiem, kas noteikti 2016. gada 13. aprīļa Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu."

c) panta 4. un 5. punktu attiecīgi pārnumurē par 5. un 6. punktu";

- 13) direktīvas 24. pantā pievieno šādu 12. punktu:

"12. Komisija vēlākais līdz 2024. gada 28. februārim un pēc tam ik pēc pieciem gadiem izvērtē šo direktīvu un iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei. Minētajā ziņojumā jo īpaši izskata to, vai mainīt 7. panta 1. punkta b) apakšpunktā norādīto beigu datumu un vai pēc 2030. gada koriģēt 5. pantā noteiktās prasības un alternatīvo pieeju. Minētajam ziņojumam vajadzības gadījumā pievieno priekšlikumus turpmākiem pasākumiem.";

- 14) pielikumus groza saskaņā ar šīs direktīvas pielikumu.

2. pants

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai vēlākais līdz XXXX [*Ierakstīt datumu – 24 mēneši pēc spēkā stāšanās dienas*] izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis tūlīt dara Komisijai zināmu minēto noteikumu tekstu.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos iekļauj atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarāma šāda atsaucē.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

3. pants

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

4. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē,

*Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs*

*Padomes vārdā –
priekšsēdētājs*

PIELIKUMS

Priekšlikumam – EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA, ar ko groza
Direktīvu 2012/27/ES par energoefektivitāti

PIELIKUMS

1. Direktīvas IV un V pielikumu groza šādi:

- a) IV pielikuma 3. zemsvītras piezīmi aizstāj ar šādu: "(3) Piemērojams, ja enerģijas ietaupījumu aprēķina primārās enerģijas izteiksmē, izmantojot augšupēju pieeju, ko balsta uz enerģijas galapatēriņu. Attiecībā uz elektroenerģijas ietaupījumu (kWh) dalībvalstis drīkst piemērot standarta koeficientu 2,0. Dalībvalstis drīkst piemērot atšķirīgu koeficientu ar nosacījumu, ka to var pamatot.";
- b) V pielikumu aizstāj ar šādu:

"V pielikums

**Kopīgas metodes un principi, lai aprēķinātu energoefektivitātes pienākuma shēmu
vai citu to politikas pasākumu ietekmi, kuri veikti saskaņā ar 7. panta 1. un
2. punktu, 7.a un 7.b pantu un 20. panta 6. punktu**

- 1. Enerģijas ietaupījuma (izņemot tā, ko rada nodokļu pasākumi) aprēķināšanas metodes 7. panta 1. un 2. punkta, 7.a un 7.b panta un 20. panta 6. punkta vajadzībām.

Lai aprēķinātu enerģijas ietaupījumu, atbildīgās, iesaistītās vai pilnvarotās puses vai īstenojošās publiskās iestādes var izmantot turpmāk uzskaitītās metodes:

- a) paredzamais ietaupījums, izmantojot salīdzināšanu ar neatkarīgi konstatētiem iepriekšējo enerģijas ietaupījumu rezultātiem līdzīgās iekārtās. Šādu vispārējo pieeju apzīmē "*ex ante*";

- b) uzskaitītais ietaupījums, saistībā ar kuru jāņem vērā, ka ar pasākumu vai pasākumu kopumu panākto ietaupījumu nosaka, reģistrējot faktisko enerģijas izmantojuma samazinājumu un pienācīgi ņemot vērā tādus faktorus kā papildināmība, noslogojums, ražošanas līmeņi un laika apstākļi, kas var ietekmēt patēriņu. Šādu vispārējo pieeju apzīmē "*ex post*";
 - c) mērogotais ietaupījums, kam izmanto ietaupījuma tehniskās aplēses. Šo pieeju drīkst izmantot tikai tad, ja attiecībā uz kādu konkrētu iekārtu ir grūti iegūt pilnīgi precīzi izmērītus datus vai šādu datu ieguve būtu nesamērīgi dārga, piemēram, nomainot kompresoru vai elektromotoru, attiecībā uz kuriem tika iegūta neatkarīga informācija par ietaupījumu, ar citiem, kuru kWh rādītāji ir atšķirīgi, vai tad, ja šīs aplēses, pamatojoties uz valsts noteiktām metodēm un kritērijiem, iegūst kvalificēti vai akreditēti eksperti, kuri darbojas neatkarīgi no atbildīgajām, iesaistītajām vai pilnvarotajām pusēm;
 - d) apsekotais ietaupījums, proti, tiek noteikta patērētāju reakcija uz padomiem, informācijas kampaņām, marķējuma vai sertificēšanas shēmām vai viedo uzskaiti. Šo pieeju drīkst izmantot tikai attiecībā uz ietaupījumu, ko rada izmaiņas patērētāju paradumos.
2. Nosakot kāda energoefektivitātes pasākuma radīto enerģijas ietaupījumu 7. panta 1. un 2. punkta, 7.a un 7.b panta un 20. panta 6. punkta vajadzībām, piemēro šādus principus:
- a) ir jāpierāda, ka ietaupījumi ir ietaupījumi papildus tiem, kuri rastos jebkurā gadījumā bez atbildīgo, iesaistīto vai pilnvaroto pušu un/vai īstenojošo publisko iestāžu darbības. Lai noteiktu, kādu ietaupījumu var deklarēt kā papildu ietaupījumu, dalībvalstis ņem vērā to, kā enerģijas izmantojums un pieprasījums mainītos, ja nebūtu attiecīgā politikas pasākuma;

- b) ietaupījumus, ko rada obligātu Savienības tiesību aktu īstenošana, uzskata par ietaupījumiem, kas būtu radušies jebkurā gadījumā, tāpēc tos nedrīkst deklarēt saskaņā ar 7. panta 1. punktu. Izņēmuma kārtā ietaupījumus, kas saistīti ar esošo ēku renovāciju, var deklarēt saskaņā ar 7. panta 1. punktu ar noteikumu, ka tiek nodrošināts 3. punkta h) apakšpunktā minētais būtiskuma kritērijs. Ietaupījumus, kas izriet no to valsts minimālo prasību īstenošanas, kuras attiecībā uz jaunām ēkām noteiktas pirms Direktīvas 2010/31/ES transponēšanas, var deklarēt saskaņā ar 7. panta 1. punkta a) apakšpunktu ar noteikumu, ka tiek nodrošināts 3. punkta h) apakšpunktā minētais būtiskuma kritērijs.
- c) atzīt var tikai tādus ietaupījumus, kas pārsniedz šādus līmeņus:
- i) Savienības emisijas standarti jauniem pasažieru automobiļiem un jauniem vieglajiem kravas transportlīdzekļiem pēc Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 443/2009 ¹ un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 510/2011 ² īstenošanas;
 - ii) Savienības prasības par konkrētu energopatēriņu ietekmējošu ražojumu izņemšanu no tirgus pēc īstenošanas pasākumu ieviešanas saskaņā ar Direktīvu 2009/125/EK;
- d) ir atļauta rīcībpolitika, kuras mērķis ir veicināt ražojumu, aprīkojuma, ēku un ēku elementu, procesu vai tirgu augstāku energoefektivitāti;

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 443/2009 (2009. gada 23. aprīlis), ar ko, īstenojot daļu no Kopienas integrētās pieejas CO₂ emisiju samazināšanai no vieglajiem transportlīdzekļiem, nosaka emisijas standartus jauniem vieglajiem automobiļiem (OV L 140, 5.6.2009., 1. lpp.).

² Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 510/2011 (2011. gada 11. maijs) par emisiju standartu noteikšanu jauniem vieglajiem kravas automobiļiem saistībā ar Savienības integrēto pieeju vieglo transportlīdzekļu CO₂ emisiju samazināšanai (OV L 145, 31.5.2011., 1. lpp.).

- dd) ietaupījumi, kas gūti no politikas pasākumiem, ar kuriem veicina maza apjoma atjaunojamo energoresursu tehnoloģiju ierīkošanu ēkās vai uz tām, ir atbilstīgi, un tos var ņemt vērā, lai izpildītu direktīvas 7. panta 1. punktā minētās enerģijas ietaupījumu prasības, ciktāl tie palīdz panākt enerģijas pārdošanas apjoma samazināšanos galalietotājiem ēkās un tādā apmērā, kas atbilst ietaupītās primārās enerģijas apjomam. Ietaupījumu aprēķins atbilst šā pielikuma prasībām.
- e) attiecībā uz rīcībpolitiku, kas paātrina efektīvāku ražojumu un transportlīdzekļu nonākšanu aprītē, ietaupījumu drīkst deklarēt pilnā apmērā, ja tiek pierādīts, ka nonākšana aprītē notiek pirms ražojuma vai transportlīdzekļa paredzamā vidējā kalpošanas laika beigām vai pirms ražojums vai transportlīdzeklis parasti tiktu aizstāts, un ietaupījumi tiek deklarēti tikai par periodu līdz aizstājamā ražojuma vai transportlīdzekļa paredzamā vidējā kalpošanas laika beigām;
- f) veicinot energoefektivitātes pasākumu nonākšanu aprītē, dalībvalstis attiecīgos gadījumos nodrošina ražojumu, pakalpojumu un uzstādīšanas pasākumu kvalitātes standartu uzturēšanu vai ieviešanu, ja šādu standartu nav;
- g) lai ņemtu vērā reģionālās klimatiskās atšķirības, dalībvalstis ir tiesīgas izvēlēties ietaupījuma koriģēšanu atbilstoši standarta vērtībai vai pieskaņot dažādos enerģijas ietaupījumus, ņemot vērā reģionos pastāvošās temperatūras atšķirības;

- h) aprēķinot enerģijas ietaupījumu, ņem vērā pasākumu darbības ilgumu. To var darīt, uzskaitot ietaupījumu, ko ar katru atsevišķu darbību iegūs laikā no tās īstenošanas dienas līdz attiecīgi 2020. gada 31. decembrim vai 2030. gada 31. decembrim. Kā alternatīvu dalībvalstis drīkst izmantot citu metodi, par kuru aplēsts, ka ar to tiks sasniegts vismaz tāds pats kopējais ietaupījuma apjoms. Izmantojot citas metodes, dalībvalstis nodrošina, ka kopējais ar šīm citām metodēm aprēķinātais enerģijas ietaupījuma apjoms nepārsniedz enerģijas ietaupījuma apjomu, kas būtu radies, ja aprēķinā tiktu skaitīts ietaupījums, ko ar katru atsevišķu darbību sasniegs laikā no tās īstenošanas dienas līdz attiecīgi 2020. gada 31. decembrim vai 2030. gada 31. decembrim.
3. Dalībvalstis nodrošina, ka tiek izpildītas šādas prasības attiecībā uz politikas pasākumiem, ko veic saskaņā ar 7.b pantu un 20. panta 6. punktu:
- a) ar politikas pasākumiem un atsevišķām darbībām tiek gūts verificējams enerģijas galapatēriņa ietaupījums;
 - b) ir skaidri noteikta attiecīgi katras iesaistītās puses, pilnvarotās puses vai īstenojošās publiskās iestādes atbildība;
 - c) panākto vai panākamo enerģijas ietaupījumu nosaka pārredzamā veidā;
 - d) enerģijas ietaupījuma apjoms, kas ir prasīts vai jāpanāk, īstenojot politikas pasākumu, ir izteikts kā galapatēriņš vai kā primārās enerģijas patēriņš, izmantojot IV pielikumā noteiktos pārrēķina koeficientus;
 - e) tiek sniegts gada pārskats par pilnvaroto pušu, iesaistīto pušu vai īstenojošo publisko iestāžu panākto enerģijas ietaupījumu, izņemot tad, ja tas nav praktiski iespējams, kā arī dati par enerģijas ietaupījuma gada tendenci, un šī informācija tiek publiskota;

- f) tiek veikts rezultātu monitorings un tiek veikti piemēroti pasākumi, ja panākumi nav pietiekami;
 - g) ietaupījumu, kas gūts no atsevišķas darbības, drīkst deklarēt tikai viena puse;
 - h) ir pierādīts, ka iesaistītās puses, pilnvarotās puses vai īstenojošās publiskās iestādes darbības ir būtiskas deklarēto ietaupījumu sasniegšanai.
4. Nosakot enerģijas ietaupījumu, ko dod ar nodokļiem saistīti politikas pasākumi, kas īstenoti saskaņā ar 7.b pantu, piemēro šādus principus:
- a) atzīst tikai tādu enerģijas ietaupījumu, kas gūts, piemērojot nodokļu pasākumus, kuri pārsniedz kurināmajam piemērojamos nodokļu minimālos līmeņus, kā paredzēts Padomes Direktīvā 2003/96/EK ¹ vai Padomes Direktīvā 2006/112/EK ²;
 - b) cenu elastīgumam enerģijas nodokļu pasākumu ietekmes aprēķināšanas vajadzībām ir jāatspoguļo enerģijas pieprasījuma īstermiņa un ilgtermiņa reaģēšana uz cenu izmaiņām, un to aplēš, pamatojoties uz neseniem un reprezentatīviem oficiāliem datu avotiem;
 - c) enerģijas ietaupījumus, ko dod nodokļu politikas papildu instrumenti, tostarp fiskāli stimuli vai iemaksas fondā, uzskaita atsevišķi.

5. Paziņojums par metodoloģiju

Dalībvalstis informē Komisiju par savu priekšlikumu sīki izstrādātai metodoloģijai izmantošanai energoefektivitātes pienākuma shēmās un par 7.a un 7.b pantā un 20. panta 6. punktā noteiktajiem alternatīvajiem pasākumiem. Izņemot gadījumus, kas attiecas uz nodokļiem, paziņojumā iekļauj šādu informāciju:

¹ Padomes Direktīva 2003/96/EK (2003. gada 27. oktobris), kas pārkārto Kopienas noteikumus par nodokļu uzlikšanu energoproduktiem un elektroenerģijai (OV L 283, 31.10.2003., 51. lpp.).

² Padomes Direktīva 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 11.12.2006., 1. lpp.).

- a) enerģijas ietaupījuma prasības līmenis vai ietaupījums, ko paredzēts sasniegt visā laikposmā no 2021. gada 1. janvāra līdz 2030. gada 31. decembrim;
- b) atbildīgās, iesaistītās vai pilnvarotās puses, vai īstenojošās publiskās iestādes;
- c) mērķa nozares;
- d) politikas pasākumi un politikas pasākumā paredzētās atsevišķās darbības, tostarp paredzamais katra pasākuma nodrošinātais kopējais mērogotais ietaupījums;
- e) energoefektivitātes pienākuma shēmas pienākuma laikposma ilgums;
- f) politikas pasākumā paredzētās darbības;
- g) aprēķina metodoloģija, tostarp – kā noteikta papildināmība un būtiskums un kādas metodoloģijas un kritēriji ir izmantoti paredzamā un mērogotā ietaupījuma noteikšanai;
- h) pasākumu ilgumi un tas, kā tie tiek aprēķināti vai uz ko tie pamatojas;
- i) pieeja, kas izmantota, lai ņemtu vērā dalībvalstī pastāvošās klimatiskās atšķirības;
- j) pārraudzības un verificācijas sistēmas pasākumiem saskaņā ar 7.a un 7.b pantu un tas, kā tiek nodrošināta to neatkarība no atbildīgajām, iesaistītajām vai pilnvarotajām pusēm;
- k) gadījumos, kas attiecas uz nodokļiem, paziņojumā iekļauj šādu informāciju:
 - i) mērķa nozares un nodokļu maksātāju segments;
 - ii) īstenojošā publiskā iestāde;
 - iii) paredzamais ietaupījums;

- iv) nodokļu pasākuma ilgums; un
- v) aprēķināšanas metodoloģija, tostarp, kādi cenu elastīgumi tiek izmantoti un kā tie ir noteikti.";

2. VII pielikumu groza šādi:

- a) nosaukumu aizstāj ar šādu:

"Minimālās prasības attiecībā uz rēķiniem un gāzes faktiskajā patēriņā balstīta rēķinu informācija";

- b) iekļauj šādu VIIa pielikumu:

"VIIa pielikums

Minimālās prasības attiecībā uz rēķiniem un siltumapgādes, dzesēšanas un karstā ūdens patēriņa informācija

1. Faktiskajā patēriņā vai siltummaksas sadalītāju rādījumos balstīti rēķini

Lai ļautu galaizmantotājiem pielāgot savu enerģijas patēriņu, rēķini tiek sagatavoti vismaz reizi gadā, balstoties uz faktisko patēriņu vai siltummaksas sadalītāju rādījumiem.

2. Rēķinu vai patēriņa informācijas sniegšanas biežums

No [XX transponēšanas datums], ja ir uzstādīti attālināti nolasāmi skaitītāji vai siltummaksas sadalītāji, faktiskajā patēriņā vai siltummaksas sadalītāju rādījumos balstītus rēķinus vai patēriņa informāciju dara pieejamu vismaz reizi ceturksnī pēc pieprasījuma vai gadījumā, ja galalietotāji ir izvēlējušies saņemt elektroniskus rēķinus, vai citos gadījumos – divas reizes gadā.

No 2022. gada 1. janvāra, ja ir uzstādīti attālināti nolasāmi skaitītāji vai siltummaksas sadalītāji, faktiskajā patēriņā vai siltummaksas sadalītāju rādījumos balstītus rēķinus vai patēriņa informāciju dara pieejamu vismaz katru otro mēnesi. Siltumapgādi un dzesēšanu no šīs prasības izpildes drīkst atbrīvot laikā, kas nav siltumapgādes/dzesēšanas sezona.

3. Informācijas minimums faktiskajā patēriņā vai siltummaksas sadalītāju rādījumos balstītā rēķinā

Dalībvalstis nodrošina, lai galaizmantotājiem skaidrā un saprotamā veidā faktiskajā patēriņā vai siltummaksas sadalītāju rādījumos balstītos rēķinos vai līdz ar tiem būtu pieejama šāda informācija:

- a) pašreizējās faktiskās cenas un faktiskais patēriņš vai kopējā siltummaksa un siltummaksas sadalītāju rādījumi;
- b) informācija par izmantoto kurināmo sadalījumu, tostarp galaizmantotājiem ar centralizētu siltumapgādi vai centralizētu aukstumapgādi;
- c) galaizmantotāju pašreizējā siltumapgādes un dzesēšanas enerģijas patēriņa salīdzinājumi grafiskā veidā ar patēriņu tajā pašā laikposmā iepriekšējā gadā, ar klimatisko apstākļu korekciju;
- d) informācija saziņai ar galalietotāju organizācijām, enerģētikas aģentūrām vai līdzīgām struktūrām, tostarp tīmekļa vietņu adreses, kur var iegūt informāciju par pieejamajiem energoefektivitātes uzlabošanas pasākumiem, salīdzinošus datus par galaizmantotāju profiliem un objektīvas enerģiju patērējošo iekārtu tehniskās specifikācijas.

Turklāt dalībvalstis nodrošina, lai galaizmantotājiem skaidrā un saprotamā veidā faktiskajā patēriņā vai siltummaksas sadalītāju rādījumos balstītos rēķinos, līdz ar tiem vai līdztekus tiem būtu pieejami salīdzinājumi ar tādas pašas izmantotāju kategorijas vidējo normalizēto vai etalona galaizmantotāju."